

φημερίδες όλες με μιὰ φωνή γράψανε πώς του άξιζε να γίνει και πρωθυπουργός. Εεστόμιζε τη μεγαλύτερη άνοησία ο κύρ Σπύρος, κι όλοι οι κύριοι Κύριοι και Πώπηδες και Γιολντάσηδες κρατούσανε την κοιλιά τους από τὰ γέλια για τὸ έξοχο χωρατό.

Και δός του πύζα ο κύρ Σπύρος και δός του σθερκιές.

Σήμερα τὸν ξεθρονίζουνε τὸν κύρ Σπύρο, σήμερα ζητάνε τη λευτεριά τους κι αὐτοί. Ἡ ώρα ή καλή. Και μακάρι τὸ οικονομικὸ ξεσκλάβωμα του τύπου νάχει και συνέχεια. Δηλ. κοντὰ στην οικονομική του ανεξαρτησία νάποχτήσει και την ήθική του ανεξαρτησία ο τύπος μας.

ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΙΓΜΑ. Δυὸ τρεῖς έφημερίδες απομείνανε ακόμα στο παλιὸ πραχτορειο και εξακολουθοῦνε, οι έρημες, τὸ λιθάνισμα. Ἴδου και τὸ δείγμα:

«.....Και οι «Καιροι» οι άρχισαντες και άνδρωθέντες και άκμάσαντες και συνεργαζόμενοι με τὸ πραχτορειον δέν δύνανται ή να δμολογήσουν, ότι τὸ έργον του κ. Τσαγκάρη, την τιμήν και την ειλικρίνειαν και την άμεροληψίαν έχον πάντοτε, ως βάσεις, υπήρξε τὰ μέγιστα συντελεστικόν προς περιαγωγήν του Ἑλληνικοῦ τύπου εις την σημερινήν άληθώς υπέροχον θέσιν αὐτοῦ».

Ἵστερ' από τέτοιους φτωχοπροδρομισμοὺς (Ἐμμανουήλ παμδασιλεῦ παρὰ σαρανταπέντε!) **άληθώς** υπέροχος είναι ή σημερινή θέσις του Ἑλλην. τύπου!

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ. Στο πατριωτικὸ συλλαλητήριο της περασμένης Κυριακής ο άθάνατος Ματσούκας άναδείχτηκε και πάλι ο εύγλωττότερος ρήτορας.

Ἵστερ' από τὸ λόγο του κ. Σωτηριάδη ζητήσανε οι πατριώτες ναν τὸς βγάλει λόγο κι ο Ματσούκας. Κι ο Ματσούκας, άντι λόγο, τὸς έβγαλε ένα μαχαίρι και τὸς είπε:

— Νά, αὐτὸ είναι. Σὰς βαστάει;

Και πήδησε σε μιὰ άμαξα κ' έφυγε.

Μιλάνε για **Ματσουκισμό** μερικοί κουτοέξυπνοι που θέλουνε να κοροϊδέψουνε. Μιλάνε για **Ματσουκισμό** και μερικοί άλλοι, λιγοστοί, που τὸς δέθηκε ή εύκαιρία να γνωρίσουνε τὸν απομέσα Ματσούκα, τὸν έσωτερικό, τὸ γιομάτο φῶς και κρῖνα.

Οι πρώτοι γελάνε και οι δεύτεροι θαμάζουνε. Και τὸ μαχαίρι της περασμένης Κεριακής άλλιώτικα μίλησε στους πρώτους κι άλλιώτικα στους δεύτερους.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ

Φίλε «Νουμά»,

Περαστικὸς από τὸ Βόλο είχα την εύτυχία να γνωριστῶ με τὸν κ. Κ. Ι. Ζάχο τὸ πρωτοπαλληκαρο του σοσιαλισμοῦ, τὸν ιδρυτὴ του Ἑργατικοῦ Κέντρου, τὸν άνθρωπο τὸ νεοιδεάτη που από τὸ τίποτα κατάφερε να δημιουργήσει μιὰ νέα ζωή, που κατάφερε να ξυπνήσει τὸς έργάτες από τὸ λήθαργο που κοιμόντουσαν. Με δέχτηκε φιλικὰ στο Ἑργατικὸ Κέντρο, στο Κέντρο της Μυσταγωγίας που κάθε γωνιά του μου δείχνει την πρόοδο του σοσιαλισμοῦ, που κάθε γωνίτσα του κράζει άδ:άκοπα «ξύπνα έργάτη, σπάσε τις άλυσσιδες που σε σφιχτοδένουν με τις πρόληψες, έχεις και σὺ δικαιώματα στη ζωή». Γνωρίστηκα με τὰ λεβεντόπαιδα του Ἑργατικοῦ Κέντρου, μίλησα, έφαγα μαζί τους, γλέντησα, άκουσα τὸ μάθημά τους και αίστάνθηκα στην ψυχή μου την άγαλλίαση, είδα άπέναντί μου τὸν έργάτη που τὸν όνειρευόμουνα. τὸν άγνὸ σοσιαλιστή.

Συγκρίνοντας τὰ δυὸ Κέντρα, τὸ Ἀθηναίικο και τὸ Βόλου, βλέπω ότι στὸνα γίνεται κάπια έκμετάλλευση της έργατικῆς ιδέας και κάπια συφεροντολογική προσπάθεια να μένουν οι έργάτες στο σκοτάδι, ενώ στ'άλλο, στο Ἑργατικὸ Κέντρο του Βόλου, έχουνε μπει οι νέες ιδέες και μεσουρανει ο ήλιος ο λαμπερός που σε θαμπώνει, στα μάλιστα έχεις ζήσει στο Ἀθηναίικο σκοτάδι. Αὐτὸ είναι με λίγες γραμμές τὸ Ἑργατικὸ Κέντρο. Ἄς τὰ δουν αὐτὰ οι έργάτες του Θεοδωρόπουλου κι ας τινάξουν από πάνου τους τὸ βραχνά που θὰ τὸς πνίξει.

Βόλος, 27 του Τρυγητή

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΜΑΛΛΙΑΡΟΙ....

Φίλε «Νουμά»,

Ἵ κ. Τιμ. Σταθ. της «Ἐσπερινῆς» είναι μαλλιάρός. Τουλάχιστο έτσι λέει ο ίδιος όταν τάχει με μαλλιάρους,

— Ἐμεῖς οι μαλλιάροι!...

Και παίρνει κεινο τὸ ἴφ!... σε του τὸ χαρακτηριστικό, τὸ Σταθοπουλείκο, να πούμε.

— Ἐμεῖς οι μαλλιάροι!!

Κι όμως «εμεῖς οι μαλλιάροι» δε θὰ γράφαμε